

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.763 van 30 april 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X, alias X
In eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigster van haar twee minderjarige kinderen:
X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, alias X, in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 4 februari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 18 december 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 7 januari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat M. VAN LAER en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Angolese nationaliteit te zijn.

Op 12 september 2003 vraagt verzoekster de overheid van Groot-Brittannië om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 13 september 2005 vraagt verzoekster asiel aan bij de overheid van Ierland. Verzoekster krijgt een bevel om het grondgebied te verlaten en om terug te keren naar Groot-Brittannië.

Op 7 december 2005 vraagt verzoekster, onder haar alias, de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 28 juni 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Op 2 juni 2006 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 4 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 7 april 2008 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 4 augustus 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 18 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid), m.n. : Er werd geen enkel identiteitsdocument voorgelegd bij de aanvraag, noch een motivatie waarom betrokkene niet in het bezit kan komen van zulk document of dergelijk document niet kan voorleggen.

(…)”

2. Rechtspleging

2.1. Verzoekster heeft op 3 maart 2009 een repliekmemorie aan de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegestuurd.

Artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt wat volgt:

“de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden samen behandeld indien blijkt dat de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist.”

In het kader van de behandeling in korte debatten is er geen wettelijke regeling die in de neerlegging van een repliekmemorie voorziet. Bovendien is de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inquisitoriaal van aard waaruit onder meer volgt dat de

mededeling van processtukken op vraag van de griffie gebeurt en niet op eigen initiatief van de partijen. Ter terechtzitting deelt de verzoekende partij mee dat ze afstand doet van haar repliekmemoirie.

2.2. Verzoekster vraagt in haar inleidend verzoekschrift om de onderhavige zaak samen met die van haar echtgenoot (RvV 37.017) te behandelen, daar zij meent dat beide zaken verknocht zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoekster een inleidend verzoekschrift indient om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 18 december 2008, terwijl haar echtgenoot in de zaak RvV 37.017 enkel om de nietigverklaring van de hem betekende beslissing van 18 december 2008 verzoekt.

Verder dient opgemerkt te worden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) van verzoekster onontvankelijk wordt verklaard daar geen identiteitsdocument werd voorgelegd terwijl de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ten aanzien van de echtgenoot van verzoekster onontvankelijk wordt verklaard daar de aanvraag niet vergezeld ging van een medisch getuigschrift zoals bedoeld in artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet noch van enig andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot de ziekte.

Gelet op wat voorafgaat, kan niet ingegaan worden op de vraag van verzoekster om onderhavig beroep samen te behandelen met het door haar echtgenoot ingediende beroep (RvV 37.017).

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), in combinatie met het non-refoulementprincipe uit artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) en met het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekster stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken voor haar en haar echtgenoot, de heer A.J., twee verschillende beslissingen heeft genomen hoewel de dossiers verknocht zijn. Zij stelt dat uit de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de echtgenoten met hun minderjarige kinderen een familie vormen. Zij geeft aan dat de aanvraag qua ontvankelijkheid gebaseerd is op het feit dat de heer A.J. nog een asielaanvraag lopende heeft en dat er aldus geen identiteitsbewijs dient te worden voorgelegd, en qua gegrondheid op de zeer ernstige ziekte van haarzelf. Verzoekster benadrukt dat beide elementen uitdrukkelijk vermeld worden in de aanvraag.

Verzoekster stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken echter besloten heeft om haar familie uit elkaar te trekken en het deel van de aanvraag dat op haar en de kinderen betrekking heeft onontvankelijk te verklaren omwille van het gebrek aan identiteitsdocumenten, en het deel van de aanvraag dat betrekking heeft op haar echtgenoot, de heer A.J., onontvankelijk te verklaren wegens niet-afdoend bewijs van ziekte. Verzoekster beklemtoont dat in de bestreden beslissing niet eens de naam van haar echtgenoot wordt vermeld. Zij meent dan ook dat op deze manier de familieband tussen haar en haar echtgenoot, de heer A.J., totaal miskend wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken en dat kan besloten worden tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verder is verzoekster van mening dat de Vluchtelingenconventie geschonden wordt aangezien men haar, de echtgenote van een kandidaat-vluchteling, vraagt om zich tot de autoriteiten van hun land van herkomst te wenden om zich een identiteitsdocument te verschaffen, terwijl het voor (kandidaat-) vluchtelingen en uiteraard hun gezin verboden is om contact te zoeken met de ambassade. Verzoekster verwijst naar paragraaf 121 van het *'Handboek over procedures en criteria voor het bepalen van het vluchtelingenstatuut onder de Conventie van 1951 en het Protocol van 1967 met betrekking tot de status van vluchtelingen'*. Vrij vertaald luidt deze paragraaf als volgt:

“§121: Als een vluchteling een nationaal paspoort of de verlenging ervan aanvraagt en verkrijgt zal er, tenzij het tegendeel wordt bewezen, verondersteld worden dat hij de bedoeling heeft om zich onder de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit heeft te plaatsen.”

Verzoekster is van mening dat door aan haar de voorwaarde op te leggen zich een identiteitsdocument aan te schaffen de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 33, §1 van de Vluchtelingenconventie schendt. Verzoekster citeert vervolgens voornoemd artikel. Concluderend stelt zij nog dat het artikel 8, §1 van het EVRM geschonden wordt in combinatie met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken de levensbedreigende ziekte van haar blijkaar niet relevant vindt voor haar echtgenoot, de heer A.

Waar verzoekster de schending aanhaalt van artikel 33 van de Vluchtelingenconventie, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster reeds meerdere malen de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aanvraagde, en dit niet alleen in België. Verzoekster werd niet erkend als vluchteling. Bijgevolg kan zij zonder dat moet worden nagegaan of artikel 33 van de Conventie van Genève rechtstreekse werking heeft en te deze van toepassing is, geen aanspraak maken op de bescherming van artikel 33 van de Conventie van Genève (RvS 20 oktober 2004, nr. 136.310).

Verzoekster is ook van mening dat artikel 8, §1 van het EVRM geschonden is daar de bestreden beslissing de familieband tussen haar en haar echtgenoot, de heer A.J., totaal miskent en doordat de bestreden beslissing zelfs de naam van haar echtgenoot niet vermeldt.

Gezien de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van verzoekster niet vergezeld ging van een identiteitsdocument, kon de gemachtigde van de minister, zoals besproken wordt in de uiteenzetting naar aanleiding van het tweede middel, op kennelijk redelijke wijze besluiten tot het onontvankelijk zijn van de voornoemde aanvraag en zich in de motivering beperken tot de vaststelling dat er geen identiteitsdocument bij de aanvraag werd gevoegd. De gemachtigde van de minister diende niet verder in te gaan op verzoeksters argumenten betreffende de ziekte, noch op het feit dat verzoekster een gezin vormt met anderen.

Artikel 8 van het EVRM beschermt het recht op het gezins- en familieleven. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen op welke wijze haar gezinsleven geschaad wordt (of op welke wijze haar gezin uit elkaar getrokken wordt) nu zowel voor verzoekster als voor haar echtgenoot, de heer A.J., als voor haar kinderen, zoals zij zelf aanhaalt in haar inleidend verzoekschrift, de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, wat betekent dat voor allen het verblijf in België niet geregulariseerd kan worden. Het feit dat beslissing ten aanzien van verzoekster genomen werd op andere motieven dan de beslissing genomen ten aanzien van haar echtgenoot, de heer A.J., doet hier geen afbreuk aan.

Waar verzoekster nog van mening is dat het artikel 8, §1 van het EVRM geschonden wordt in combinatie met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien de Dienst

Vreemdelingenzaken haar levensbedreigende ziekte blijkbaar niet relevant vindt voor haar echtgenoot, de heer A.J., wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing genomen werd ten aanzien van verzoekster en geenszins ten aanzien van haar echtgenoot A.J., zodoende dat de gemachtigde van de minister in de hier bestreden beslissing niet de relevantie van verzoeksters ziekte voor haar echtgenoot, de heer A.J., diende na te gaan. De voornoemde kritiek van verzoekster is gericht op de beslissing van de gemachtigde van de minister die genomen werd ten aanzien van haar echtgenoot, de heer A.J., wat hier niet de bestreden beslissing uitmaakt, zodat de kritiek dienaangaande niet dienstig kan gevoerd worden.

Verzoeker maakt een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsverplichting voortvloeiend uit artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en uit het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), in combinatie met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), het non-refoulementprincipe uit artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) en het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Na een theoretische uiteenzetting aangaande de motiveringsplicht, stelt verzoekster dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de motiveringsplicht merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De voornoemde bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet vergezeld ging van de door de wet gestelde voorwaarde van een identiteitsdocument of een geldige motivering om verzoekster vrij te stellen van deze voorwaarde.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift niet aanvoert dat deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Ook uit het verzoekschrift zelf blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling **die beschikt over een identiteitsdocument** en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling **beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing** op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007) bepaalt:

“§1; De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen:

- 1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid, van de wet;
- 2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet;
- 3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;
- 4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

§2. Onverminderd artikel 9ter, §3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in §1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven. (...)”

Uit de gezamenlijke lezing van deze bepalingen blijkt zonder meer dat, indien de aanvrager niet beschikt over een identiteitsdocument, de onmogelijkheid om de vereiste identiteitsdocumenten in België te verkrijgen volledig moet blijken uit de ingediende aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden. Het wordt niet betwist dat verzoekster geen identiteitsstuk heeft gevoegd bij haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster geen afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart heeft ingediend en geen geldige motivering naar voren heeft gebracht waarom zij niet in het bezit kan komen van zulk document of dergelijk document niet kan voorleggen.

Opgemerkt wordt dat het aan verzoekster toekomt om in haar aanvraag aan te tonen dat zij valt onder de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat in de aanvraag van 4 augustus 2008 enkel gesteld werd dat verzoeker nog steeds in de asielpprocedure was. Met verzoeker werd duidelijk de heer A.J., echtgenoot van verzoekster, bedoeld gezien de volgende zin van de aanvraag vermeldt dat verzoekster (vrouwelijke vorm) zich beroept op nieuwe elementen. Verzoekster betwist overigens niet dat haar asielaanvraag reeds definitief werd verworpen. Verder wordt in de aanvraag niets vermeldt over de ontvankelijkheid van de aanvraag noch over de mogelijkheid of onmogelijkheid om identiteitsdocumenten over te maken. Aldus komt uit de aanvraag van 4 augustus 2008 geen motivering naar voren waarom verzoekster vrijgesteld dient te worden van de voorwaarde om een identiteitsdocument over te maken. Het komt toe aan verzoekster om in haar aanvraag aan te tonen dat zij valt onder de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de minister op kennelijk redelijke wijze kon besluiten tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

In een eerste onderdeel van het tweede middel stelt verzoekster dat de Dienst Vreemdelingenzaken voor haar en haar echtgenoot A.J. twee verschillende beslissingen heeft genomen hoewel de dossiers verknocht zijn. Zij stelt dat uit de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de echtgenoten met hun minderjarige kinderen een familie vormen. Zij geeft aan dat de aanvraag qua ontvankelijkheid gebaseerd is op het feit dat de heer A.J. nog een asielaanvraag lopende heeft en dat er aldus geen identiteitsbewijs dient te worden voorgelegd, en qua gegrondheid op de zeer ernstige ziekte van haarzelf. Verzoekster benadrukt dat beide elementen uitdrukkelijk vermeld worden in de aanvraag. Zij vervolgt dat de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien van bij het begin van haar verblijf wist over het bestaan van haar echtgenoot en hun geschiedenis daar zij reeds in haar aanvraag op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet vermeldde dat zij gehuwd was met het hele verhaal dat voorafging aan haar verblijf in België. Verzoekster wijst er ook nog op dat haar echtgenoot, de heer A.J., vanuit het centrum 127bis, waar hij asiel heeft aangevraagd met de vermelding dat hij gehuwd is met verzoekster, werd toegewezen aan het centrum te R., waar zijn familie reeds lang verbleef, om die reden.

Verzoekster stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken echter besloten heeft om haar familie uit elkaar te trekken en het deel van de aanvraag dat op haar en de kinderen betrekking heeft onontvankelijk te verklaren omwille van het gebrek aan identiteitsdocumenten, en het deel van de aanvraag dat betrekking heeft op haar echtgenoot, de heer A.J., onontvankelijk te verklaren wegens niet-afdoend bewijs van ziekte. Verzoekster beklemtoont dat in de bestreden beslissing niet eens de naam van haar echtgenoot wordt vermeld, dat dit duidelijk een gebrek in de motivering vormt.

Verzoekster meent aldus dat er een gebrek is in de motivering daar uit de motivering nergens blijkt dat er rekening werd gehouden met de familiebanden.

Zoals reeds aangehaald in de uiteenzetting naar aanleiding van het eerste middel, kon de gemachtigde van de minister, gezien de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van verzoekster niet vergezeld ging van een identiteitsdocument noch van een motivering die verzoekster toelaat van deze voorwaarde vrij te stellen en verzoeksters asielaanvraag reeds definitief werd verworpen, op kennelijk redelijke wijze, zoals hierboven uiteengezet, besluiten tot het onontvankelijk zijn van de voornoemde aanvraag en zich in de motivering beperken tot de vaststelling dat er geen identiteitsdocument bij de aanvraag werd gevoegd en dat de aanvraag geen motivering bevatte waarom verzoekster niet in het bezit kan komen van zulk document of dergelijk document niet kan voorleggen. De gemachtigde van de minister diende niet verder in te gaan op het feit dat verzoekster een gezin vormt met anderen.

Waar verzoekster nog van mening zou zijn dat de aanvraag qua ontvankelijkheid gebaseerd is op het feit dat de heer A.J., haar echtgenoot, nog een asielaanvraag lopende heeft en dat er aldus geen identiteitsbewijs dient te worden voorgelegd, wijst de Raad erop dat deze motivering enkel gehanteerd werd in de aanvraag ten aanzien van verzoeker (en hiermee werd duidelijk de heer A.J. bedoeld nu de aanvraag expliciet een verschil maakt tussen verzoekster en haar echtgenoot, door gebruik van de woorden 'verzoeker' en 'verzoekster'). Op geen enkel moment wordt aangehaald dat de redenering voor de heer A.J. aangaande het voorleggen van een identiteitsdocument dient doorgetrokken te worden naar verzoekster omdat zij onder dezelfde regeling zou vallen als echtgenote, zodoende dat de verwerende partij hierover ook niet diende te motiveren.

Bovendien wijst de Raad erop dat nergens uit de Vreemdelingenwet blijkt dat de vrijstelling van de voorwaarde een identiteitsdocument over te maken omwille van het nog niet bestaan van een definitieve beslissing omtrent de asielaanvraag, ook op iemand anders betrekking zou kunnen hebben dan de asielzoeker zelf.

Zoals reeds gesteld blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeksters asielaanvragen afgewezen werden en definitief zijn geworden, zodat zij zich zelf, ook niet in eigen persoon, kan beroepen op de uitzonderingsregeling.

Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

In een tweede onderdeel van het tweede middel wijst verzoekster opnieuw op artikel 33, §1 van de Vluchtelingenconventie en citeert zij voornoemd artikel. Verzoekster herhaalt haar argumentatie zoals reeds weergegeven in het eerste middel dienaangaande en besluit dat de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins motiveert waarom het voor haar toch nodig zou zijn zich een identiteitsdocument aan te schaffen terwijl haar echtgenoot nog een asielaanvraag hangende heeft.

Waar verzoekster opnieuw verwijst naar artikel 33 van de Vluchtelingenconventie, wijst de Raad op wat dienaangaande reeds werd uiteengezet naar aanleiding van het eerste middel.

Waar verzoekster stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins motiveert waarom het voor haar toch nodig zou zijn zich een identiteitsdocument aan te schaffen terwijl haar echtgenoot nog een asielaanvraag hangende heeft, wijst de Raad op wat uiteengezet werd naar aanleiding van de bespreking van het tweede middel in het algemeen en naar aanleiding van de bespreking van het eerste onderdeel van het tweede middel.

In een derde onderdeel van het tweede middel stelt verzoekster tenslotte nog dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing allerminst uiteengezet heeft waarom de

levensbedreigende ziekte van verzoekster niet relevant zou zijn voor haar echtgenoot, de heer A.J., dat het ook hier gaat om een gebrek in de motivering.

Opnieuw wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing genomen werd ten aanzien van verzoekster en geenszins ten aanzien van haar echtgenoot A.J., zodoende dat de gemachtigde van de minister in de hier bestreden beslissing niet de relevantie van verzoeksters ziekte voor haar echtgenoot, de heer A.J., diende na te gaan of dienaangaande diende te motiveren. De voornoemde kritiek van verzoekster is gericht op de beslissing van de gemachtigde van de minister die genomen werd ten aanzien van haar echtgenoot, de heer A.J., wat hier niet de bestreden beslissing uitmaakt, zodat de kritiek dienaangaande niet dienstig kan gevoerd worden.

Na de verwijzing naar rechtsleer betreffende de motiveringsplicht, besluit verzoekster dat de motivering niet afdoende is.

Zoals reeds uiteengezet betreffende de motiveringsplicht in het algemeen en naar aanleiding van de specifieke kritieken van verzoekster in de verschillende onderdelen van het tweede middel, blijkt dat bestreden beslissing gesteund is op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Naar aanleiding van het tweede middel verzuimt verzoekster in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt, zodat het middel betreffende de schending van voormelde bepaling onontvankelijk is.

Het tweede middel is ongegrond.

Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Verzoekster heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.